

Felvidéki István (1921–1985)

A szövetkezeti mozgalom, a halászatj szakma mély megrendüléssel értesült Felvidéki István, a Bajai Új Élet Halászatj Szövetkezet nyugállományba vonult elnökének elhunytáról. Nevét a fiatal és az idősebb nemzedék egyaránt ismeri. Kortársi nemzedéke — visszaemlékezve a „hősi időkre” — már mint elkötelezett szövetkezeti szervezőt is értékelte, az ifjabbak mint széles körű és nagy műveltségű szakembert, közéleti személyiséget tisztelték.

Eletének gyertyáját „mindkét végén égette” — a szólas nemés értelmében. Megosztotta magát az irodalom, a kulturális élet emelkedettebb és a gazdaságvezetés hétköznapi feladatai között.

Hercegszántón született 1921. április 26-án, ott járt elemi iskolába, majd Baján gimnáziumba, egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. Fiatal kora óta vonzódott az újságírói mesterséghez; írt a pesti, a nagyvárad lapokban, de igazi tehetsége a mindvégig szeretett városa Baja irodalmi, zsurnalisztikai környezetben bontakozott ki, különösen helytörténeti munkáiban. Hozzánk közelebb állnak szakirodalmi munkái,

cikkei, dolgozatai, amelyekben egyaránt felismerhetjük a jól tájékozott, képzett halászatj szakembert és a líraibb húrokat pengető néprajzost, halásztörténészt.

1953-ban lett a bajai halászatj szövetkezet tagja, kezdetben rövid ideig főkönyvelője, majd nyugállományba vonulásáig elnöke.

A halász életformát sajátjának vallotta; azok közé a vezetők közé tartozott kiket a halászközösség nemcsak

Felvidéki István ünnepi megnyitója (dr. Solymos Ede társaságában) a Türr István Múzeum halászatj kiállításán (1973)

A bajai ünnepség 1974-ben

elfogadott, hanem maga közül valónak is érzett. Emberségének, közmegebecsülésének legyen ez egyik valóban mérvadó fokmérője.

Nyugállományba vonulása után — megrendült egészségi állapota ellenére — továbbra is a halászat mellett maradt, jóllehet most már „csak” mint szakíró, krónikás — de továbbra is az, ki érzékenyen reagál a szövetkezeti életre, a szakmai történésekre.

Búcsúzunk a kollégától és megrendülten gondolunk a szeretett baráttra, akinek emlékét megőrizzük.

Gönczy János